

United Nations
Nations Unies

International
Criminal Tribunal
for the former
Yugoslavia

Tribunal Pénal
International pour
l'ex-Yougoslavie

SAŽETAK PRESUDE

(Isključivo za medije. Nije službeni dokument)

ŽALBENO VIJEĆE

Den Haag, 2. april 2007.

SAŽETAK PRESUDE ŽALBENOG VIJEĆA ZA MIROSLAVA BRALU

U prilogu se nalazi sažetak presude koji je danas pročitao sudija Vaz:

Događaji o kojima se govori u ovom žalbenom postupku odigrali su se u razdoblju od aprila do jula 1993. u srednjoj Bosni, u selima Ahmići, Nadioci i u njihovoj okolini. Miroslav Bralo, rođen 13. oktobra 1967., bio je pripadnik *Džokera*, antiterorističkog voda 4. bataljona Vojne policije Hrvatskog vijeća obrane (dalje u tekstu: HVO). Učestovovao je 16. aprila 1993. u napadu na Ahmiće, čiji je cilj bio provesti etničko čišćenje sela, pobiti vojno sposobne muškarce Muslimane, spaliti sve kuće koje su pripadale Muslimanima i protjerati sve muslimanske stanovnike iz sela.

U presudi o kazni koja je izrečena 7. decembra 2005. Pretresno vijeće je osudilo Miroslava Bralu na kaznu od 20 godina zatvora, nakon što je 19. jula 2005. prihvatilo njegovu potvrdno izjašnjavanje o krivici po osam tačaka optužnice, odnosno konkretnije:

- jednoj tački u kojoj se tereti za progone na političkoj, rasnoj i vjerskoj osnovi, na osnovu člana 5(h) i 7(1) Statuta;
- četiri tačke u kojima se tereti za teška kršenja Ženevskih konvencija iz 1949. godine, uključujući djela mučenja ili nehumanog postupanja i protivpravnog zatočenja, kažnjivo po članovima 2(b), 2(g) i 7(1) Statuta;
- tri tačke u kojima se tereti za kršenje zakona i običaja ratovanja, kažnjivo po članovima 3 i 7(1) Statuta, uključujući ubistvo, te mučenje i povrede ličnog dostojanstva, uključujući silovanje.

Gospodin Bralo uložio je žalbu na Presudu o kazni 5. januara 2006. i dostavio žalbeni podnesak 30. marta 2006. Podsjećam da je u okviru žalbenog postupka Žalbeno vijeće uvrstilo u spis tri dodatna dokazna predmeta na osnovu pravila 115 Pravilnika o postupku i dokazima. Primili smo uz to i dva dodatna podneska žalioaca u prilog njegovom drugom i trećem žalbenom osnovu. Valja na kraju još napomenuti da je tužilac zatražio da se svi žalbeni osnovi žalioaca odbace.

Žalilac u opštem smislu tvrdi da je Pretresno vijeće pogrešno primijenilo pravo i prekoračilo svoje ovlasti kada mu je izreklo previsoku kaznu. Žalilac tvrdi da njemu izrečena kazna predstavlja neostvarenje pravde jer ne vodi računa, kako bi valjalo, o važnim olakšavajućim okolnostima u predmetu. U prilog svojoj žalbi žalilac konkretno tvrdi sljedeće:

- prvo, Pretresno vijeće je pogriješilo kada je ocijenilo da određeni elementi nisu «povezani s kaznom» i kada je zaključilo da oni ne predstavljaju olakšavajuće okolnosti;
- drugo, Pretresno vijeće nije pridalo dovoljnu težinu onim elementima koje je prihvatilo;
- i konačno, Pretresno vijeće je trebalo izreći blažu kaznu s obzirom na broj i važnost olakšavajućih okolnosti.

Internet address: <http://www.un.org/icty>

Media Office/Communications Service

Churchillplein 1, 2517 JW The Hague. P.O. Box 13888, 2501 EW The Hague. Netherlands

Tel.: +31-70-512-5343; 512-5356 Fax: +31-70-512-5355

Žalbeno vijeće je razmotrilo svaki od prigovora kao posebni žalbeni osnov. Prije no što ih Vijeće izloži, valja ukratko podsjetiti na kriterijume mjerodavne za greške u utvrđivanju činjenica i u primjeni prava o kojima se iznose navodi u žalbi.

Žalbe uložene na presude o kazni, kao i one uložene na sve ostale presude, predstavljaju žalbe u strogom smislu riječi. Riječ je o postupcima «korektivne prirode» koji ne predstavljaju postupak *de novo*. U načelu, Žalbeno vijeće uzima u obzir samo sljedeće: dokazne predmete na koje se poziva pretresno vijeće, dokazne predmete koji su uvršteni u spis prvostepenog postupka i na koje se pozivaju strane u postupku i, konačno, dodatne dokazne predmete koji su prihvaćeni u žalbenom postupku. Žalbeno vijeće naglašava da kada rješava u vezi s nekom greškom u primjeni prava ili u utvrđivanju činjeničnog stanja, a koja se tiče olakšavajućih okolnosti, zaključak da činjenica predstavlja olakšavajuću okolnost izvodi se na temelju hipoteze koja je najvjerovatnija.

Iz člana 25 Statuta slijedi da se uloga Žalbenog vijeća ograničava na ispravljanje grešaka u primjeni prava koje obesnažuju neku odluku i grešaka u utvrđivanju činjeničnog stanja zbog kojih je došlo do neostvarivanja pravde. Pretresna vijeća raspolažu vrlo širokim ovlastima ocjenjivanja kako bi utvrdila ispravnu kaznu. To u velikoj mjeri proizlazi iz njihove ključne obaveze da personaliziraju kaznu, kako bi se u vezu dovele lične prilike optuženog i težina krivičnog djela. Stoga je opšte pravilo da Žalbeno vijeće ne preinačuje kaznu osim u slučaju kada je pretresno vijeće počinilo vidljivu grešku u vršenju svojih diskrecionih ovlasti ili je odstupilo od mjerodavnih pravnih normi. Na žalioću je da pokaže na koji je način pretresno vijeće prekoračilo svoje široke diskrecione ovlasti prilikom odmjeravanja kazne.

Osvrnimo se sada na prvi žalbeni osnov koji se tiče okolnosti koje Pretresno vijeće - prema riječima žalioća - nije uzelo u obzir kao olakšavajuće. Konkretno, žalilac se poziva na sljedeće:

- 1) vojnu i političku situaciju koja se u dolini Lašve pogoršala 1992. i 1993. godine;
- 2) napad koji je na žalioća i njegovu suprugu izvršen u njihovom domu u februaru 1993.;
- 3) činjenicu da je žalilac pušten iz zatvora u zamjenu za njegovo učestvovanje u napadu na selo Ahmići;
- 4) način na koji su ga koristili njegovi nadređeni.

U opštem smislu, Žalbeno vijeće primjećuje da čak i ako žalilac iznosi prigovor da je Pretresno vijeće pogrešno primijenilo pravo time što nije uzelo u obzir određene elemente, pitanje koje se Žalbenom vijeću postavlja nije da li elementi na koje se žalilac poziva uistinu predstavljaju olakšavajuće okolnosti, nego da li je Pretresno vijeće prekoračilo svoje ovlasti kada je odlučilo te elemente ne prihvatiti. Osim toga, jedina olakšavajuća okolnost koju pretresna vijeća moraju uzeti u obzir u skladu s pravilom 101(B)(i) Pravilnika o postupku i dokazima jeste saradnja nekog optuženog s tužiocem.

Što se tiče pogoršane vojne i političke situacije u Vitezu, Žalbeno vijeće primjećuje da je - kao što je to prihvatio i žalilac - Pretresno vijeće očigledno imalo na umu argumente koje je žalilac iznio u svom podnesku i na zasjedanju posvećenom odmjeravanju kazne. Pretresno vijeće stoga nije zanemarilo žalioćeve argumente, nego je navedeni haotični kontekst odbilo prihvatiti kao olakšavajuću okolnost. Žalilac u žalbenom postupku jednostavno ponavlja argumente koje je iznio pred Pretresnim vijećem i ne uspijeva pokazati da je Vijeće učinilo vidljivu grešku. U svakom slučaju, Žalbeno vijeće je već zaključilo da se haotični kontekst nekog sukoba neće uzimati u obzir kao olakšavajuća okolnost. Iz tih razloga, ovaj dio prvog žalbenog osnova koji je pokrenuo žalilac se odbacuje.

U vezi s napadom na žalioća i njegovu suprugu u njihovom domu u februaru 1993. godine Žalbeno vijeće napominje da je Pretresno vijeće razmotrilo argumente žalioća u svjetlu vojne i političke situacije u opštini Vitez. Žalbeno vijeće smatra da se Pretresno vijeće nije moralo oslanjati na konkretne primjere. Bilo da se u obzir uzme haotični kontekst, bilo da se razmatraju konkretni primjeri napada na kuće, rasuđivanje se ne mijenja: sve osobe

umiješane u neki sukob obavezne su ograničiti haotičnost situacije i starati se da se poštuje međunarodno humanitarno pravo. Optuženi se stoga ne može pozivati na činjenicu da je napadnut njegov dom kako bi zatražio smanjenje kazne koja mu je izrečena za krivična djela koja je nakon toga izvršio. Slijedom toga, ovaj dio prvog žalbenog osnova žalioca se odbija.

I konačno, u vezi s argumentima koji se odnose na prisilu i naređenja dobivena od hijerarhijski nadređenih, Žalbena vijeće naglašava da je žalilac priznao da je «uvijek odbijao pozivati se na prisilu ili na povinovanje naređenjima hijerarhijski nadređenih», iz čega Vijeće zaključuje da žalilac to ne namjerava po prvi put u svoju odbranu navesti u žalbenom postupku. Žalbena vijeće primjećuje da je u vrijeme odmjeravanja kazne žalilac s tim u vezi naveo samo to da su ga njegovi nadređeni koristili. Pretresno vijeće je te argumente izričito uzelo u obzir i prihvatilo da je žalilac bio pušten iz zatvora u zamjenu za učestvovanje u napadu na Ahmiće, te da je, u određenoj mjeri, na njega izvršen pritisak da se priključi *Džokerima* i aktivno učestvuje u borbenim operacijama koje je vodio HVO. Žalbena vijeće naglašava činjenicu da žalilac, koji ne osporava zaključke Pretresnog vijeća, ne kaže da su pritisci koji su na njega vršeni da se priključi *Džokerima* bili jači nego što je to procijenilo Pretresno vijeće. Žalbena vijeće smatra da se žaliočevi argumenti odnose na osjećaj da je morao slijediti protivzakonita naređenja. Međutim, Žalbena vijeće se slaže s tužiocem da žalilac nije pokazao da je nezakonita naređenja slijedio pod «pritiskom». Pretresno vijeće je ispravno zaključilo da je «dužnost svih učesnika oružanog sukoba da do kraja poštuju relevantne norme međunarodnog humanitarnog prava i, bez obzira na to da li je na Bralu vršen pritisak da učestvuje u borbenim dejstvima, za njega je važila pravna i moralna obaveza da postupa u skladu s tim normama». Osim toga, Žalbena vijeće smatra da žalilac ne samo da se nije usprotivio protivzakonitim naređenjima, nego ih je izvršavao s entuzijazmom i revnošću, kao što se vidi iz zaključaka Pretresnog vijeća u vezi sa spremnošću žalioca da ponižava svoje žrtve. Prema tome, Žalbena vijeće zaključuje da žalilac nije pokazao da je Pretresno vijeće učinilo vidljivu grešku kada je ocijenilo da pritisci koji su na njega vršeni ne predstavljaju olakšavajuće okolnosti. Dakle, prvi žalbeni osnov odbija se u cijelosti.

U svom drugom žalbenom osnovu žalilac tvrdi da je Pretresno vijeće pogriješilo jer nije pridalo dovoljnu težinu njegovim ličnim prilikama i «pozitivnim posljedicama koje njegova saradnja ima za tužioca, Međunarodni sud i stanovnike Ahmića».

Što se tiče argumenta da je Pretresno vijeće prilikom ocjenjivanja ličnih prilika žalioca u obzir uzelo samo dokaze koji se odnose na njegovu «moralnost» i na njegove «porodične prilike», Žalbena vijeće podsjeća da Pretresno vijeće nije obavezno da u nekom određenom dijelu presude razmatra argumente žalioca. U ovom slučaju, Pretresno vijeće je uzelo u obzir sveukupne okolnosti u predmetu i nije im pridalo težinu.

U vezi s navodnim propustom Pretresnog vijeća da dovoljnu težinu prida činjenici da je žalilac izgubio posao zbog rata, Žalbena vijeće ocjenjuje da žalilac nije pokazao na koji način ga je gubitak posla, u teškim ekonomskim okolnostima koje su vladale nakon raspada Jugoslavije, doveo u situaciju koja bi bila teža od situacije ostalih stanovnika u regiji.

Što se tiče argumenta žalioca da se kuća u kojoj je rođen i odrastao nalazila na liniji fronta, Žalbena vijeće primjećuje da taj argument nije bio iznesen tokom odmjeravanja kazne i stoga se Vijeće njime ne može baviti. Prema tome, Vijeće taj argument neće uzeti u obzir.

U vezi s pritužbom žalioca da Pretresno vijeće nije uzelo u obzir činjenicu da je on bio stavljen u pritvor pod nadzorom HVO-a tokom gotovo dvije godine nakon pokušaja predaje 1997. godine, Žalbena vijeće napominje da je uistinu nejasno da li je Pretresno vijeće doista tu činjenicu uzelo u obzir. Međutim, čak ako taj element i nije bio uzet u obzir, Žalbena vijeće ocjenjuje da žalilac nije pokazao na koji bi se to način trebalo odraziti na kaznu, kao što nije niti objasnio zašto je bio pod nadzorom HVO-a. Žalbena vijeće zaključuje da žalilac nije pokazao da je Pretresno vijeće učinilo vidljivu grešku u ocjeni kada taj element nije uzelo u obzir.

Što se tiče ravnoteže između težine krivičnih djela koja je počinio žalilac i njegovih ličnih prilika, Žalbena vijeće podsjeća na svoju ustaljenu praksu prema kojoj pretresno vijeće «može odvagati, s jedne strane, olakšavajuće okolnosti i, s druge strane, elemente poput težine krivičnog djela, konkretnih okolnosti predmeta, kao i vid i stepen učestvovanja optuženog u krivičnom djelu». Žalbena vijeće napominje da je u ovom predmetu, prilikom ocjenjivanja elemenata koje je trebalo uzeti u obzir pri odmjeravanju kazne, Pretresno vijeće ocijenilo da su krivična djela koja je počinio optuženi «izuzetno teška». Uz činjenicu da su «ta djela sama po sebi duboko šokantna», Pretresno vijeće je posebno uzelo u obzir način na koji su neka od njih izvršena i posljedice koje su imala po žrtve. Žalbena vijeće stoga smatra da je Pretresno vijeće, ocjenjujući lične prilike optuženog, u obzir takođe uzelo, i to s pravom, težinu krivičnih djela. Ovaj dio drugog žalbenog osnova koji je iznio žalilac stoga se odbija.

U vezi s argumentom o saradnji žalioaca da Pretresno vijeće nije uzelo u obzir njegov pomirljiv stav prije potvrdnog izjašnjavanja o krivici, Žalbena vijeće ocjenjuje da žalilac, time što nije objasnio kako je Pretresno vijeće učinilo vidljivu grešku, sebe nije oslobodio tereta dokazivanja koji je na njemu u žalbenom postupku. Njegovi argumenti se stoga odbijaju jer su očigledno neutemeljeni.

Što se tiče važnosti potvrdnog izjašnjavanja o krivici i Činjenične osnove, Žalbena vijeće podsjeća da se sporazum o izjašnjavanju o krivici treba - u smislu odredbi pravila 62bis(iv) Pravilnika - zasnivati samo na «dovoljnim činjeničnim osnovama» koje su prihvatile strane u postupku, a koje se ocjenjuju tokom evaluacije potvrdnog izjašnjavanja o krivici. To, međutim, ne sprečava pretresno vijeće da u obzir uzme sve dodatne informacije koje pruži optuženi, a koje izlaze iz okvira «dovoljnih činjeničnih osnova» nužnih za prihvatanje izjašnjavanja o krivici. Žalbena vijeće zaključuje da, kada je Pretresno vijeće, prilikom ocjenjivanja vrijednosti žaliočevog potvrdnog izjašnjavanja o krivici, uzelo u obzir činjenicu da je on dao informacije u vezi s drugim krivičnim djelima i zauzelo stav da to predstavlja «važnu olakšavajuću okolnost», Vijeće nije učinilo vidljivu grešku kada tom elementu nije pridalo nikakvu posebnu težinu koja bi se nadovezala na važnost koju je tom elementu Vijeće već pridalo u vezi s potvrdnim izjašnjavanjem o krivici.

U vezi s argumentom žalioaca da je on pridonio tome da se «isprave činjenice iz prošlosti», Žalbena vijeće smatra da se, iako to Pretresno vijeće nije nigdje izričito kazalo, takav doprinos po prirodi stvari uzima u obzir prilikom pridavanja težine potvrdnom izjašnjavanju o krivici. I doista, doprinos optuženog utvrđivanju istine jedan je od razloga koji se ističu u praksi ovog Međunarodnog suda, kao i Suda za Ruandu, prilikom ocjene potvrdnog izjašnjavanja o krivici kao olakšavajuće okolnosti i taj doprinos je naveo Pretresno vijeće da prida veliku važnost potvrdnom izjašnjavanju o krivici žalioaca.

Što se tiče argumenta žalioaca da valja pridati posebnu važnost činjenici da je on bio prvi optuženi u seriji postupaka u vezi s dolinom Lašve koji se potvrdno izjasnio o svojoj krivici prije početka suđenja, Žalbena vijeće napominje da je prilikom ocjene vrijednosti potvrdnog izjašnjavanja o krivici i kajanja žalioaca Pretresno vijeće upravo to uzelo u obzir. Prema tome, Žalbena vijeće smatra da žalilac nije pokazao da je Pretresno vijeće pogriješilo u ocjeni.

I konačno, u vezi s tvrdnjom žalioaca da je njegovo potvrdno izjašnjavanje o krivici «omogućilo znatne uštede novca, vremena i drugih resursa», Žalbena vijeće napominje da je Pretresno vijeće pažljivo razmotrilo to pitanje i zaključilo da ušteda zbog neodržavanja dugog postupka svakako predstavlja element koji valja uzeti u obzir prilikom odmjeravanja kazne, no da tome ne treba pridavati preveliku važnost. Žalbena vijeće ocjenjuje da ovdje žalilac nije pokazao da je Pretresno vijeće učinilo vidljivu grešku prilikom ocjene njegovog potvrdnog izjašnjavanja o krivici.

Žalbena vijeće stoga zaključuje da žalilac nije pokazao kako je te okolnosti, koje su u velikoj mjeri doprinijele ublažavanju kazne, valjalo uzeti u obzir izdvojeno u okviru

«saradnje» i zašto one zavređuju da im se prida dodatna težina. Ovaj dio drugog žalbenog osnova žalioca se odbija.

Nadalje, žalilac tvrdi da je Pretresno vijeće trebalo u obzir uzeti da je njegova saradnja s tužiocem bila «ozbiljna i opsežna» i pridati joj i takav značaj, a Pretresno vijeće je tu saradnju ocijenilo kao «umjerenu».

Iako je saradnja s tužiocem jedina olakšavajuća okolnost koja se izričito navodi u Pravilniku, Žalbeno vijeće naglašava da «ozbiljnost i opseg saradnje» nisu definisani u Pravilniku i da je na Pretresnom vijeću da ocijeni obim i prirodu saradnje koju je pružio žalilac. Ocjena opsega i ozbiljnosti saradnje ovisi bitno o konkretnim okolnostima predmeta. Takva ocjena neće se odnositi samo na jedan od postupaka optuženog, nego na cjelokupnost napora koje je on u tom smislu poduzeo. Kvalifikacija da je saradnja nekog optuženog s tužiocem bila «ozbiljna i opsežna» ovisiće konkretno o količini, no isto tako i o kvaliteti pruženih informacija.

Žalbeno vijeće smatra da se ta kvaliteta mjeri u suštini «preciznošću sadržaja» tih informacija. S tim u vezi, objelodanjivanje novih informacija, predloženih Sudu po prvi put, valja smatrati osobito važnim. No, sadržaj pruženih informacija nije jedini element koji treba uzeti u obzir da bi se ocijenila njihova kvaliteta jer ona ovisi i o ozbiljnosti s kojom ih je optuženi predložio. I konačno, Žalbeno vijeće smatra da konkretna upotreba tih informacija od strane žalioca u drugim predmetima pred Međunarodnim sudom nije dovoljna da bi se dokazala njihova kvaliteta.

S obzirom na te zaključke, Žalbeno vijeće se prvo osvrnulo na pitanje da li je Pretresno vijeće, ocjenjujući saradnju žalioca s tužiocem, uzelo u obzir na valjan način sve dokaze koji su mu bili predloženi. Što se tiče dokumenata koje je žalilac dostavio 1997. godine, Žalbeno vijeće naglašava da je Pretresno vijeće imalo na umu njihovo korištenje u drugim predmetima i da je Vijeće stoga prihvatilo činjenicu da je žalilac te dokumente dostavio kako bi ispoštovao svoju saradnju s tužiocem. Što se pak tiče ocjene Pretresnog vijeća o vrijednosti činjenične osnove na kojoj počiva potvrdno izjašnjavanje o krivici, Žalbeno vijeće, iako se slaže s Pretresnim vijećem da korištenje tih informacija nije dovoljno da bi se dokazala njihova kvaliteta, napominje da pominjanje žalioca u postupku u vezi sa zahtjevom za reviziju u predmetu *Blaškić* sugerira postojanje određene koristi tih informacija za žalioca. Uprkos tome, Žalbeno vijeće naglašava da se saradnja mora razmatrati u njenoj cjelokupnosti.

Žalbeno vijeće ističe da u okviru ove analize posebnu pažnju valja pokloniti spremnosti optuženog da saraduje, razlogu za njegove napore i o čemu oni svjedoče, te posebno s kolikom ozbiljnošću tužiocu objelodanjuje informacije. U ovom slučaju, Žalbeno vijeće primjećuje da je Pretresno vijeće, imajući na umu činjenicu da je žalilac spreman dati svoj iskaz u drugim predmetima, napomenulo da se on odbio sastati s tužiocem kako bi ga ovaj ispitao. Žalbeno vijeće također primjećuje da se u Sporazumu o izjašnjavanju o krivici predloženom Pretresnom vijeću ne navodi, za razliku od drugih takvih sporazuma, da se žalilac obavezao na saradnju.

S obzirom na te elemente, Žalbeno vijeće ocjenjuje da Pretresno vijeće nije pogriješilo kada je izjavilo da žalilac, iako nije ometao saradnju, nije ni pokazao nikakvu spremnost da saraduje s tužiocem. Slijedom toga, Pretresno vijeće nije pogriješilo kada je u odnosu na dokazne predmete saradnju žalioca okvalifikovalo kao «umjerenu».

Što se tiče dodatnih dokaza, Žalbeno vijeće uzima na znanje da su informacije koje je pružio žalilac bile iskorištene u predmetima *Blaškić*, *Kordić i Čerkez*, kao i u okviru potkrepljujućih činjenica predloženih uz optužnicu u predmetu *Ljubičić*, te tokom prosljeđivanja tog predmeta državnom Tužilaštvu Bosne i Hercegovine na osnovu pravila 11bis Pravilnika. Žalbeno vijeće također prihvata da su te informacije korištene i tokom postupka u vezi sa zahtjevom za reviziju u predmetu *Blaškić*, no tek u svojstvu potkrepljujućih dokaza. Žalbeno vijeće se, dakle, nije uvjerilo da je kvaliteta i količina

informacija sadržanih u dodatnim dokazima takve prirode da bi se moglo zaključivati o ozbiljnoj i opsežnoj saradnji žalioca.

Uzevši u obzir dodatne dokaze uvrštene u žalbeni spis, zajedno s dokaznim predmetima predloženim Pretresnom vijeću, Žalbeno vijeće zaključuje da žalilac nije pokazao da je njegova saradnja uistinu bila ozbiljna i opsežna. Ovaj dio drugog žalbenog osnova žalioca se odbacuje.

U vezi s argumentom žalioca da Pretresno vijeće nije na valjan način uzelo u obzir posebnu važnost njegove saradnje za stanovnike Ahmića, Žalbeno vijeće primjećuje odmah na početku da žalilac prihvata da je Pretresno vijeće imalo na umu njegovo ponašanje nakon sukoba. Pretresno vijeće je zaključilo da su naponi žalioca da se pokuša iskupiti predstavljali izraz iskrenog kajanja i prihvatilo da je činjenica da je on priznao svoja zlodjela bila od izuzetne važnosti za cijelu zajednicu i doprinijela smirivanju situacije i pomirenju. Žalbeno vijeće primjećuje da je Pretresno vijeće ocijenilo kako iskreno kajanje žalioca predstavlja važnu olakšavajuću okolnost, kojoj je pridalo značajnu težinu. Žalilac nije pokazao zašto je Pretresno vijeće trebalo te elemente uzeti u obzir izdvojeno i njima pridati težinu u smislu «napora da se saraduje», kada ih je Vijeće ionako prihvatilo kao olakšavajuće okolnosti kojima je pridalo značajnu težinu. Žalbeno vijeće konkretno ocjenjuje da je Pretresno vijeće moglo jednostavno biti mišljenja da pomoć koju je on pružio prilikom utvrđivanja mjesta zločina i zakopavanja, kao i u vezi s operacijama razminiravanja svjedoči o njegovom kajanju i nastojanjima da se iskupi za svoja krivična djela. Vijeće nije bilo obavezno te elemente uzeti u obzir za ocjenjivanje njegove saradnje. Ovaj dio drugog osnova za žalbu žalioca se odbija.

Konačno, što se tiče argumenta žalioca da njegovo iskreno kajanje, koje nadmašuje puko prihvatanje vlastitih krivičnih djela u okviru potvrdnog izjašnjenja o krivici, predstavlja jednu od najznačajnijih i najzaokruženijih olakšavajućih okolnosti, Žalbeno vijeće podsjeća da je Pretresno vijeće ocijenilo da je iskreno kajanje koje je iskazao žalilac jedna od olakšavajućih okolnosti kojoj je Pretresno vijeće pridalo značajnu težinu. Žalbeno vijeće smatra da žalilac nije pokazao da je Pretresno vijeće učinilo vidljivu grešku u vršenju svojih diskrecionih ovlasti. Slijedom toga, ovaj dio drugog žalbenog osnova žalioca se odbija. Iz tih razloga, drugi žalbeni osnov žalioca odbija se u cijelosti.

U trećem žalbenom osnovu žalilac tvrdi da je Pretresno vijeće, nakon što je prosudilo da olakšavajuće okolnosti - uzete zajedno u obzir - opravdavaju značajno smanjenje kazne, pogriješilo u svojoj ocjeni kada je ukupnu kaznu umanjilo za samo pet godina.

Žalbeno vijeće napominje da je, nakon utvrđivanja težine koju valja pridati olakšavajućim okolnostima, Pretresno vijeće zaključilo da činjenica da se Miroslav Bralo izjasnio krivim onog datuma kada je to učinio, da je iskazao kajanje, da je učinio napore da se iskupi, te da se dobrovoljno predao Međunarodnom sudu predstavljaju elemente koji, uzeti u obzir zajedno, opravdavaju značajnu izmjenu inače odgovarajuće kazne.

Žalilac se slaže s ovim zaključkom, no tvrdi da je, s obzirom na važniji cilj Međunarodnog suda da «garantira pravdu, mir i pomirenje u regiji», Pretresno vijeće kada je ocjenjivalo težinu koju valja pridati olakšavajućim okolnostima, pogriješilo zato što je na suviše restriktivan način protumačilo misiju povjerenu Međunarodnom sudu. Žalbeno vijeće se slaže sa žaliocem kada on kaže da rad Međunarodnog suda predstavlja «dio procesa pomirenja i doprinosi održavanju mira i sigurnosti» u regiji, što je jedna od inherentnih funkcija Međunarodnog suda od dana njegovog stvaranja. Žalbeno vijeće, međutim, smatra da je Pretresno vijeće bilo savršeno svjesno te uloge Suda i da ju je izričito imalo na umu prilikom odmjeravanja krajnjih ciljeva kazne. Što se žaliočevog argumenta tiče da Pretresno vijeće tom elementu nije pridalo dovoljnu težinu, Žalbeno vijeće podsjeća da «iako su pomirenje u regiji i ponovno uspostavljanje i održavanje mira važni krajnji ciljevi kazne, to nije jedina njena svrha». Kao što je Pretresno vijeće s pravom dalo do znanja, krajnji ciljevi kazne jasno su definisani u praksi Međunarodnog suda. Konkretno, Žalbeno

vijeće podsjeća da prilikom odmjeravanja kazne Međunarodni sud pridaje osobitu važnost načelima retribucije i odvratanja.

Žalbeno vijeće već je prosudilo da je Pretresno vijeće detaljno ocijenilo sve olakšavajuće i otežavajuće okolnosti u predmetu i da im je pridalo odgovarajuću težinu. Žalbeno vijeće podsjeća osobito da je Pretresno vijeće izričito uzelo u obzir iskreno kajanje žalioca i njegov lični doprinos pomirenju u regiji kada je analiziralo njegovo potvrdno izjašnjavaње o krivici i da je tim elementima pridalo značajnu težinu. Žalbeno vijeće zaključuje, slijedom toga, da žalilac nije pokazao da je Pretresno vijeće neprimjereno primijenilo načela koja regulišu odmjeravanje kazne na Međunarodnom sudu.

Što se žaliočevog argumenta tiče da Pretresno vijeće nije umanjilo njegovu kaznu na način koji bi jasno ukazao na značajno ublaženje kazne koje je, po mišljenju Vijeća, bilo opravdano s obzirom na predmetne olakšavajuće okolnosti, Žalbeno vijeće podsjeća da olakšavajuće okolnosti, kada se jednom utvrde, ne daju automatski pravo na "kredit" u smislu smanjenja zaslužene kazne; Pretresno vijeće te okolnosti jednostavno mora imati na umu prilikom odmjeravanja kazne. U ovom slučaju, Žalbeno vijeće konstatuje da je Pretresno vijeće doista uzelo u obzir predmetne olakšavajuće okolnosti prilikom odmjeravanja žaliočeve kazne. Žalbeno vijeće naglašava da je na žalioču da pokaže kako je Pretresno vijeće prekoračilo svoje ovlasti prilikom odmjeravanja kazne. U ovom slučaju Žalbeno vijeće smatra da žalilac nije pokazao da je Pretresno vijeće učinilo vidljivu grešku u primjeni prava ili utvrđivanju činjenica prilikom vršenja svojih širokih ovlasti ocjenjivanja kako bi odmjerilo odgovarajuću kaznu. Osim toga, Žalbeno vijeće je mišljenja da žalilac nije pokazao da Pretresno vijeće nije bilo dovoljno transparentno prilikom ublažavanja kazne. Žalbeno vijeće smatra da je Pretresno vijeće očigledno odvagulo olakšavajuće i otežavajuće okolnosti, te težinu krivičnih djela koja je izvršio žalilac.

I konačno, što se tiče načina izračunavanja težine pridate olakšavajućim okolnostima u odnosu na kaznu, Žalbeno vijeće smatra da se svaka izmjena kazne mora ocjenjivati s obzirom na cjelokupne okolnosti predmeta i da se ne može provesti jednostavna operacija oduzimanja. Kao što je već rečeno, Pretresno vijeće je valjano ocijenilo sve okolnosti u predmetu prije no što je odmjerilo kaznu. Žalbeno vijeće ne može izreći drugačiju kaznu osim ako se «kazna koju je izreklo Pretresno vijeće ne može pomiriti s načelima koja regulišu odmjeravanje kazne na Međunarodnom sudu». U ovom predmetu, a posebno s obzirom na težinu počinjenih krivičnih djela i otežavajućih okolnosti koje žalilac nije osporavao, Žalbeno vijeće smatra da žalilac nije pokazao da je njemu izrečena kazna u tolikoj mjeri nerazumna da predstavlja grešku u ocjeni koju je načinilo Pretresno vijeće. Žalilac nije niti utvrdio da je izrečena kazna suprotna «načelima koja regulišu odmjeravanje kazne na Međunarodnom sudu».

Iz tih razloga, treći žalbeni osnov žalioca se u cijelosti odbija.

Stigavši do kraja svoje analize i nakon što je razmotrilo sve konkretne okolnosti u ovom predmetu, Žalbeno vijeće je došlo do zaključka da umanjenje kazne ne bi bilo opravdano. Žalbeno vijeće jednoglasno potvrđuje kaznu od 20 godina zatvora koju je izreklo Pretresno vijeće.

Dispozitiv

Iz tih razloga, **ŽALBENO VIJEĆE**, jednoglasno,

PRIMJENOM člana 25 Statuta i pravila 117 i 118 Pravilnika o postupku i dokazima,

IMAJUĆI U VIDU podneske strana u postupku i njihove argumente iznesene na zasjedanju 9. februara 2007.,

ZASJEDAJUĆI na javnoj sjednici,

ODBIJA žalbene osnove koje je iznio žalilac,

POTVRĐUJE zatvorsku kaznu u trajanju od 20 (dvadeset) godina koju je izreklo Pretresno vijeće,

NALAŽE, primjenom pravila 103(C) i 107 Pravilnika, da žalilac ostane u pritvoru Međunarodnog suda sve dok se ne privedu kraju pripreme za njegovo prebacivanje u državu u kojoj će izdržavati kaznu.

*****